

Γιατί η Ελλάδα έχει ανάγκη τις ιδιωτικοποιήσεις

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: 10/02/2013 05:45

Ολοι συμφωνούν ότι το ζητούμενο για την Ελλάδα σήμερα είναι η ανάπτυξη. Η ανάπτυξη όμως δεν διατάσσεται, δεν επιβάλλεται, δεν θεσμοθετείται. Δημιουργείται μόνο με προσπάθεια, σκληρή και συστηματική. Και κυρίως προσπάθεια στοχευμένη που λαμβάνει υπόψη τα πραγματικά δεδομένα.

Ποια είναι τα δεδομένα σήμερα; Οτι δεν μπορούμε να βασιστούμε πλέον σε ένα κρατικοκεντρικό μοντέλο οικονομικής ανάπτυξης. Οτι η κοινωνία δεν αντέχει άλλη πίεση, οι πολίτες βρίσκονται στα όριά τους. Και ότι το παραγόμενο εθνικό προϊόν απλούστατα δεν φτάνει. Αρα πρέπει να δημιουργηθούν οι συνθήκες για να παράγουμε περισσότερο και να εισρεύσουν στη χώρα μας χρήματα από το εξωτερικό.

Η μόνη στρατηγική που μπορεί να φέρει πλούτο στη χώρα και να δημιουργήσει συνθήκες ανάπτυξης είναι η ρεαλιστική και εθνικά υπεύθυνη αξιοποίηση δημόσιας περιουσίας. Δηλαδή, οι αναγκαίες ιδιωτικοποιήσεις.

Η εμπειρία των ιδιωτικοποιήσεων στην Ελλάδα ξεκίνησε - με έντονες αντιδράσεις - το 1990. Στα 23 χρόνια που μεσολάβησαν το σύνολο των κρατικών εσόδων από ιδιωτικοποιήσεις κάθε μορφής στη χώρα μας δεν έχει ξεπεράσει τα 25 δισ. ευρώ. Ως πιο επιτυχημένες κρίνονται η εμπλοκή της Deutsche Telekom στον ΟΤΕ και η επένδυση Cosco στον ΟΛΠ, οι οποίες μας δίνουν και ένα είδος προτύπου για το τι πρέπει να ακολουθήσει: οι πιθανότητες επιτυχίας αυξάνονται όταν οι επενδυτές είναι ισχυροί και αξιόπιστοι επιχειρηματικοί όμιλοι του εξωτερικού που μπορούν να φέρουν νέες επενδύσεις σε βάθος χρόνου παρακάμπτοντας τους σκοπέλους της εσωτερικής πολιτικής διαπλοκής.

Με βάση αυτό το πρότυπο κάθε επιτυχής ιδιωτικοποίηση έχει διπλό όφελος για τη χώρα: το πρώτο και άμεσο, αλλά όχι το σημαντικότερο, είναι το δημοσιονομικό για το κρατικό ταμείο· το δεύτερο, και δυνητικά πιο κρίσιμο, είναι ότι στην πορεία η επένδυση καθίσταται ένα δέντρο που αποδίδει συνεχώς καρπούς για την ελληνική οικονομία, δηλαδή εισοδήματα, θέσεις εργασίας, φόρους και κοινωνικές εισφορές. Δυστυχώς η δημόσια συζήτηση στη χώρα μας εξαντλείται στο πρώτο και αγνοεί το δεύτερο.

Το κρίσιμο μέτρο αξιολόγησης μιας ιδιωτικοποίησης δεν είναι μόνο το αντίτιμο που θα εισπράξουμε από την πώληση αλλά το επενδυτικό ρεύμα που θα πυροδοτήσει. Προέχει ο επενδυτής να είναι φερέγγυος, η επένδυση να έχει μακροχρόνια χαρακτηριστικά και να δημιουργήσει πλούτο για τη χώρα και θέσεις εργασίας για τους πολίτες.

Επιπλέον οι ξένες επενδύσεις συμβάλλουν στη μεταφορά τεχνογνωσίας, τεχνολογίας αλλά και οργανωτικής κουλτούρας, βελτιώνοντας έτσι την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας μας. Γύρω από κάθε επιτυχή επένδυση πάντα δημιουργούνται ευκαιρίες και για άλλες, μικρότερες. Και όσο πιο επιτυχής είναι τόσο περισσότερο αποτελεί παράδειγμα που προσελκύει και άλλους επενδυτές στη χώρα.

Η Ελλάδα λοιπόν πρέπει επιτέλους να απαγκιστρωθεί από την ξεπερασμένη αριστερή ρητορική του δήθεν «ξεπουλήματος». Αυτό που τώρα χρειάζεται είναι να κεφαλαιοποιήσουμε τη μεγάλη προσπάθεια δημοσιονομικής σταθεροποίησης και εξυγίανσης που έχει γίνει και συνεχίζεται. Πώς θα γίνει αυτό;

Πρώτον, δημιουργώντας ένα σταθερό μακροοικονομικό περιβάλλον, που περιλαμβάνει ένα αποτελεσματικό φορολογικό σύστημα που δεν εκδικείται την παραγωγή πλούτου. Αυτό είναι το αναγκαίο ελκυστικό πλαίσιο για κάθε επενδυτή.

Δεύτερον, πλαισιώνοντάς το με ένα ασφαλές πολιτικό περιβάλλον. Και εδώ έγκειται η ιστορική ευθύνη της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ο καθένας μπορεί να έχει τις ιδέες ή και τις ιδεοληψίες του, δεν μπορεί όμως να τις θέτει πάνω από το κοινό καλό. Είναι καιρός η αντιπολίτευση να σταματήσει να τσιμπολογήζει κάθε προσπάθεια συνετής αξιοποίησης δημόσιας περιουσίας, απειλώντας με ανακλήσεις αποκρατικοποιήσεων αν έρθει στην εξουσία. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να προσχωρήσει στις κυβερνητικές θέσεις. Οφείλει όμως να σεβαστεί τη συνέχεια του κράτους και τις δεσμεύσεις που αυτό αναλαμβάνει έναντι των επενδυτών που το εμπιστεύονται. Αυτό άλλωστε επιτάσσει η συμμετοχή μας στους ευρωπαϊκούς θεσμούς.

Για πολλά χρόνια καλλιεργήθηκαν στη χώρα μας επιζήμιες δοξασίες, ότι δήθεν υπάρχουν «ξένοι που караδοκούν να αρπάξουν τον εθνικό μας πλούτο». Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική.

Μετά το 1980 η Ελλάδα βρίσκεται στις τελευταίες θέσεις των χωρών του ΟΟΣΑ ως προς τις ξένες επενδύσεις. Το 2012 τα συνολικά έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις ήταν 100 εκατ. ευρώ, ενώ ο στόχος ήταν 15 δισ. ευρώ. Σήμερα οι επενδυτές φεύγουν, δεν έρχονται. Η πραγματικότητα λοιπόν είναι ότι θα μοχθήσουμε για να πείσουμε επενδυτές από το εξωτερικό να έρθουν στη χώρα μας.

Σήμερα όσοι δεν ζουν κλεισμένοι σε κομματικά γραφεία αλλά στην πραγματική ζωή διαπιστώνουν ότι η κοινωνία μας είναι ώριμη πλέον και έχει ξεπεράσει αγκυλώσεις του παρελθόντος.

Αν κάποτε οι ιδιωτικοποιήσεις ήταν πολιτική επιλογή, σήμερα είναι αναγκαιότητα και όρος ανάταξης της οικονομίας. Δεν έχουμε άλλες επιλογές: η πολιτική της απότομης δημοσιονομικής προσαρμογής - που έχει συμβάλει στην ύφεση και έχει εξαντλήσει τις αντοχές των πολιτών - έχει πλέον ισχνό δημοσιονομικό αποτέλεσμα. Και φυσικά η εποχή που η οικονομική ανάπτυξη της χώρας μας στηριζόταν σε μεγάλο βαθμό στον κοινοτικό προϋπολογισμό (από το 1995 ως το 2006 η Ελλάδα αντλούσε συστηματικά ποσοστά κοντά στο 3,5% του εγχώριου ΑΕΠ από την Ευρωπαϊκή Ένωση) ή στον άκρατο δανεισμό έχει περάσει ανεπισημαστικά.

Η μόνη επιλογή πάνω στο τραπέζι για τον υγιή μετασχηματισμό της ελληνικής οικονομίας είναι να ξεπεράσουμε το χρεοκοπημένο κρατισμό και να αλλάξουμε παραγωγικό μοντέλο. Να γίνουμε ανταγωνιστικοί και να προσελκύσουμε ξένες επενδύσεις που θα φέρουν πλούτο και θέσεις εργασίας στη χώρα μας. Για να ανακτήσουμε τον ευρωπαϊκό μας βηματισμό, να ξεπεράσουμε τα κοινωνικά αδιέξοδα, να δώσουμε στην οικονομία μας την ώθηση που έχει ανάγκη.

Ο κ. Κώστας Αχ. Καραμανλής είναι στέλεχος ναυτιλιακών επιχειρήσεων και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος Κωνσταντίνος Καραμανλής.